

Прозорцитѣ свѣтятъ
отъ чисти лъчи,
приличатъ на ясни
засмѣни очи.

И сякашъ ни канятъ:
— елате, деца,
и влѣйте и въ новия
домъ радостѣта.

Тукъ всичко се радва
и весело пѣй:
— По-хубаво въ новия
домъ се живѣй.

Прозорци широки
съ високи стѣкла
на слънцето викатъ:
— Ела у дома!

Въ просторнитѣ стаи
е въздухътъ чистъ.
Легла и столове
съ лъчи посребри!

VI

— Честито, честито!
съседитѣ викатъ.
И гордостъ велика
въ душиѣтѣ ни блика

Роднини, съседи,
дори непознати,
сърдечно ви канимъ:
— На гости елате!

Богданъ Овесянинъ

РАЖДАНЕТО НА ДЪРВЕТАТА

Когато Творецътъ създаде земята, тя бѣше пуста. Навсѣкжде се издигаха високи голи планини, по полетата нѣмаше никаква сѣнчица, рѣкитѣ течеха покрай пусти брѣгове и цѣлата земя изглеждаше много тѣжна. Погледна Творецътъ земята отъ небето, видѣ този пустошъ и разбра, че животътъ на земнитѣ жители ще бѣде много безрадостенъ въ тази безкрайна пустиня.

И тогава той събра семената на всички цвѣта, треви и дървета, които растѣха въ небеснитѣ градини и прати лекокрилиятъ вѣтрѣтъ да ги посѣе на земята.

Спусна се вѣтрѣтъ съ пѣсенъ и отнесе семената.

И като стигна на пустата земя, изсипа ги върху нея.

Мина време и тамъ, гдето бѣха хвърлени семената, поникна чудна градина.

Земята се покри съ пѣстѣръ килимъ отъ хиляди цвѣта и треви, а надъ тѣхъ се издигаха и сплитаха клонитѣ си безбройни дървета.

Погледна Творецътъ земната градина, видѣ сплетенитѣ клони на дърветата и си рече:

— Много глупаво е постѣпилъ вѣтрѣтъ! Защо е струпалъ всички дървета на едно мѣсто? Ами тѣ така ще се издушатъ едно друго! И после — свѣтътъ е голѣмъ. Защо ще стоятъ всички дървета въ долините, а останалата земя да бѣде пакъ тѣжна и пуста?